

Miért szerettem a közösségi szolgálatot?

12. évfolyamos végzős diák vagyok. Nagyon jó érzésekkel gondolok vissza a közösségi szolgálatra. Életre szóló élményekkel gazdagodtam ezalatt az idő alatt.

Nagyon örültem, amikor kiderült, hogy teljesíthetünk közösségi szolgálatot. Nehéz volt azonban eldönteni, hogy hol végezzem ezt a feladatot. Az óvoda és az iskola között hezitáltam, gondolván a jövőmre, ugyanis tanító vagy óvodapedagógus szeretnék lenni.

A közösségi szolgálatomat végül a Búcsúszentlászlói Napközi Otthonos Óvodában töltöttem. Kiskoromban nagyon szerettem ide járni óvodába. Szerencsémre az óvónők nagyon befogadóak, segítőkészek és kedvesek voltak, ugyanakkor a munkába is bevontak. Így volt értelme a feladatnak. Minden nap új helyzetekkel találkoztam, új emberekkel ismerkedtem meg. Kértem az óvónők segítségét abban, hogy akkor látogathassam az óvodát, amikor a legtöbbet tudok segíteni, és a legtöbbet láthatom a gyerekeket.

Most pedig bemutatom, hogyan telt egy napom az óvodában.

Reggel 8:00-ra mentem be. Leülhetek, még nem jött meg az első gyerek. Átnézem, mi az, amit ma csinálni fogok. Ahogy elkezdhetnék tervezni, megjön az első gyerek, majd sorban a többi. Megérkeztek, elkezdődik a nap.

Előkészítjük a tízórait. Majd egy kis kézművességi foglalkozás következik. Rajzolás, festés, színezés. Hát persze, hogy rajzolok neked traktort, „Jaj, de akkor már nekem is!” - hangzik el egy másik kislány szájából a kérdés.

Kimegyünk az udvarra. „Hol a kabátom?” „Nem tudom felhúzni a nadrágomat!” „Bekötöd a cipőfűzőmet?” „Nekem nem kell most pisilnem!” Kiértünk. „Piros labdát akarok!” „Nem engednek hintázn!” Beveri a fejét. Elfogyott az aszfaltréta. Most kell pisilni.

Ilyen volt egy napom az oviban. Ezeknek a pillanatoknak, élményeknek köszönhetem, hogy még jobban megerősödött bennem az a tudat, hogy mivel is szeretnék foglalkozni.

Nagyon pozitív volt számomra az egész óvoda. Az udvar, a létkör, a kis székek, asztalkák, és persze a reggelente sorban érkező gyerekek. Jó érzés volt, hogy a kis ovisok rögtön megszerettek, és bizalmukba fogadtak. Reggelente, amikor megérkeztek a gyerekek, segíthettem átöltözésükben. Már tudom, nem egyszerű dolog a cipőfűzés, a cipőkötés, ahogy maga az öltözködés sem.

Sajnos voltak olyan esetek is, amikor a gyermekek nehezen szakadtak el az édesanyjuktól, ilyenkor az óvónő ügyesen lekötötte a figyelmüket, hogy könnyebb legyen az elválás. Örültem, hogy láttam ezt a helyzetet is, így könnyebb lesz a jövőben nekem is lereagálnom, ha ilyen történik.

A reggeli előkészítésében is részt vehettem, és a reggelizés óvodai folyamatába szintén bekapcsolódhattam. Örömet okozott, hogy segíthettem a dadák munkáját is. Tapasztaltam, hogy nem könnyű feladat egy lekváros kenyér elfogyasztása, és a hisztik megelőzése, illetve kezelése sem. Ez leginkább étkezésekkor jött elő. „Nem kell!” „Nem szeretem!” „Nem vagyok éhes!” „Mást kérek!” Ezek voltak a leggyakrabban elhangzó mondatok. A naposok ügyesen végezték feladataikat.

Ha foglalkozás volt, együtt ragasztottunk, vagy éppen verset, éneket tanultunk. Én mindig azt gondoltam, hogy a tanulási nehézségek csak kisiskolás korban mutatkoznak meg, de már tudom, hogy az óvónő is látja ezeket a dolgokat, hisz a kognitív képességek már ilyenkor megmutatkoznak. Rossz volt látni, hogy egyre több ilyen gyermek van, akiket vizsgálatra küldenek, illetve akiknél értelmi fogyatékoság mutatkozik meg. Úgy érzem, hatalmas felelősség ez a munka, de mégis nagyon hálás feladat.

Tornaórákon is segíthettem a kicsiknek átöltözni, az eszközöket elővenni és a helyükre tenni. Általában játszottak a gyerekek, és gimnasztikai gyakorlatokat végeztek. Az átöltözés itt sem volt egyszerű feladat. Főleg azoknál a gyerekeknél okozott gondot, akik nem szerettek volna tornázni, mert ilyen is akadt.

Amikor alvás idő volt, akkor együtt vettük elő ágyacskáikat, és volt, hogy én olvastam fel nekik. Úgy éreztem, hogy a legnehezebb feladat ez a rész volt. „Nem akarok aludni!” „Úgysem fogok aludni!” Természetesen néhány perc múlva már édesen durmoltak. Amit külön kiemelnék, hogy a gyerekeket nem DVD - mesén altatták el, hanem olvastak nekik minden esetben. Ez nekem nagyon szimpatikus volt.

Az óvónők ott tartózkodásom alatt több hasznos dologra felhívták a figyelmemet, pl mit kezdjek egy olyan gyermekkel, aki nem akar menni, nem szeretne aludni, vagy bepisil, vagy épp édesanyja után kesereg. Próbálták elmagyarázni, hogyan kell lereagálni, és persze láthattam is ezeket a helyzeteket, hisz' volt rá példa bőven. Nehéz volt az elválás a gyerekektől, és az óvónőktől is. Remélem, egyszer majd én is köztük lehetek.

Úgy érzem számos új élménnyel, ismerettel és tapasztalattal lettem gazdagabb ez idő alatt. Abban is segített a közösségi szolgálat, hogy eldöntöttem, hogy óvodapedagógus szeretnék lenni.

Nagyon jó volt belelátni az óvodapedagógusok munkájába, és még jobban megszerettem a gyerekeket.

Balázi Regina